

Pasaka

Man māmiņa kādreiz stāstīja,
Ka pasakas nav patiesas.
Bet es, mūļķe, tām ticēju,
Iudz līta manas asaras.
Es biju tava sapņu princese,
Bet tu biji princis mans.
Tu nesi man skaisākās rozes —
Es biju dzīves tēmeļis tavš.
Es sēdēju nakts pie loga
Un sapņoju par abiem mums.
Mēs dejojām zīlajā tālē,
un pasaulē teica: «Es piederu jums!»
Paiet nakts un nu vienutļa esmu,
jo tā tikai pasaka bij.
Tumsā man šķīta tā īsta,
bet ar rītausmu — mirusi jau.
Nu esmu es gluži viena,
Viss liekas tik nieciņš un mazs,
Un atceros, ka māmiņa stāstīja,
Ka pasakas nav patiesas.

Santa Pūpolberga

* Iveta Briģe

* * *
Kruņš puksti skan tikai brīžiem,
Sirds pamostas tikai, kad tu
Esi blakus. Tādēļ liekas, ka sprīžiem,
Sarautiem sprīžiem es dzīvotu.
Skatiens, elpas vilciens, viens puksts...
Kādā mūžības beidē es iekrītu
Līdz tam brīdim, kad savādā dukstis,
Brīnā dukstis tavās dziļajās acīs
Mani sauks, modinās rītam. Puksts...
Kādēļ? Tava dvēsele manai to sacīs.

Iveta Briģe

* * *
Skau vēl pedējais — piedod,
Un kristāla asaru aukstu
Uz tava vaiga atrod
Zeme un asuņiem uz krasa
Par dzīvības ūdeni atdod.
Vai nejutot, ka laimā nesi,
Tu vari tālu projām iet?
Vai nelaimē tu laimīgs esi,
Ka aizver cieši acis ciet?

E. T.

* * *
Viens tavs vārds,
Un mani cerība dzimst,
Tu saki man: «Tu esi diena,
Bet es tik tumsa nakts.»
Tad es tev saku: «Mīļais,
Mēs kopā esam diennakts,

Kāpēc?

Kāpēc tu toreiz aizgāji,
Vai tad nezināji,
Ka es tevi gaidu?
Kāpēc tu toreiz smaidīji,
Vai tad nezināji,
Ka dēļ tevīs es raudu?
Kāpēc tu toreiz atnāci,
Vai tad nezināji,
Ka es sapņot sev ļauju?
Kāpēc tu toreiz runāji,
Vai tad nezināji,
Ka domas tevi skauju?

Kāpēc es tevi mīlu,
Kādēļ gan sev to ļauju?

Santa Pūpolberga

Šķiršanās

I

Tik viens ir solis no mums uz sevi,
Un viens ir vārds, lai atteiktos.
Kāds smagām kājām iebrien tevī,
Šķiet līdzās cits man apsestos.
Ir solis sperts, un vārds skan gludi.
Spožs zibsnis atgriešanos slēdz.
Mēs pasmaidām — kaut kas jau zudis,
Kā liesmā tauriņš pazust mēdz.
Jau rokas nodreb salnā elpā,
Jau skatiens pelēcīgs un svešs.
Nedalāmajā dzīves telpā
Aug katram savu domu mēžs.

II

Es lūdzos tavu elpu
Par sapņu pūmpurīem lūdzu to,
Par ziediem neatšķartiem
Un cerību salnas saudzēto.
Es lūdzu tavu elpu
Par pavasarī šo vienīgo,
Par cirņudziesmu savu —
Jautro, taču tik smeldzīgo.

Es lūdzos tavu elpu
Par tīcību jutu skarbunam,
Par pirmo saules staru...
Bet lūdzos es velti aukstumam.

III

Ir jau vienalga — stundu vai dienu
Mēs kopā vēl būsim.
Ir jau vienalga — smieklus vai asaras
Lautiņiem maziem izrādīsim.
Ir jau vienalga — jo negaisi tāli
Par svētību nakuši un rūsā tā aizzibsnījusi.
Ir jau vienalga — jo katrs zābaks,
Ziedlapiņās baltaš iebirdis, glūn.
Ir jau vienalga — rokas ir mēmas,
Lūpas neredz un acis... acu vairs nav.
Nu jau vienalga...

Iveta Briģe

* Edīte Tīcsone

Liec savai sirdij
Manu sāpi jaust,
Ik pēc nakts
Jauna diena aust.»

E. T.

* Santa Pūpolberga

Vizbulītes

Kad vizbulītes zilas acināš ver gravā
Un smadot ziedlapiņas glaužas zemei klāt,
Tad pazemībā, pilnā mīlas nākam
Un grībam dabas matī godināt.

Mēs zīlās vizbulītes plūcam,
Pie savām lūpām liekam klāt,
Par pateicību, ka tā ziediņš šos deva,
Mēs saulei tuvāk ceļam tās.

Kad vizbulītes zilas acināš ver gravā
Un smadot ziedlapiņas glaužas zemei klāt,
Šī gašā diena pavasarim mostas
Un lielai mīlestībai pretī nāk.

Inguš Barovskis

* Inguš Barovskis

Krišu dārzs

Par mūsu lielo krišu dārzu
Es atceros vairs visai maz.
Tik toreiz, pavasarī vēlā,
Kad biju vēl tik ļoti mazs,
Es staigāju pa krišu dārzu
Un spānītē maza dārza puķēm veldzi nesu.
Kad atkal biju nesis spāni pilnu,
Es ieraudzīju tevi, zaļšais krišu koks.
Tev pūmpuri bij izslāpuši ūdens,
Un skumīgi zeme noraudzījās tie.
Klāt tev piegājis, es tinos zaru rokās
Un piespiedos pie tava stumbra rauņģā.
Tur pamaniņu spāni ūdens.
Izhiņos no zaļo roku sagšanās,
Pie spānīta pietēģāju un paģēmu to rokās,
Uz izslāpušām saknēm uzlēju es veldzi.
Tad brīdi stāvēju un skatījos tevi,
Pēc tam novērsies es atkal projām gāju,
Jo ūdeni man vajadzēja tēsmelt,
Bet, kad es atkal nācu spāni pilnu,
Tu vienos ziedos stāvēji man pretī.
Bij tavi ziedi pacelīušies saule
Un lepni skatījās tai acīs,
Es mirkli nolūkojos tevī
Un domāju — kādēļ tu ziedi: ūdensspānīta dēļ
Vai saulesstara?

Inguš Barovskis

* * *
Prāts ir dots,
Lai domātu.
Atceries!
Sirds ir dota,
Lai mīletu.
Atbrīvojies!

Iveta L.

Nakts

lūdzu, nerauji mani līdzī
Vai tu gribi mani baidīt?
Arstāj mani šeit,
Es gribu mazlietiņ vēl gaidīt!

lūdzu, nesūti man vēju,
Vai tu gribi, lai man šeit salnu?
Pasargā manu seju,
Es gribu just mirkli skaislīti!
lūdzu, iedod man sapni,
Vai tad tev viņu nav par daudz?
Lūk, šūrp brauc zvaigzņu rati,
lūdzu, tumsā mani nesajauci!

Santa Pūpolberga

Saulriets

Jau saule noriet aiz koku galotnēm,
Klusu tā iebrien jūrā.
Tā aistāj vietu nakts zvaigznītēm
Debesu zenītā.

Tā pēdējos atvadu sveicienus sūta,
Jauki uzsnāda staltajam priedēm,
Noglāsta galvu vējam, kas braši pūta,
Un nobrauc aiz padebešiem uz zeltītām
slīdēm.

Visa debess mirudz purpurā,
Jūrā jauks aispūduņš.
Un katrā zālītēs dzīparā
Iemirdzas rasas mirdzums.
Tad matē naktsmūņa nāk,
Izdabēs saules aistātās pēdas.
Tad mēness, zvaigznītes iedegties sāk
Un ieaījā padebešus miēģā.

Maija Skraštīņa

* Maija Skraštīņa

* * *
Tu dzirdi?
Kaut kas klauvē
Pie tavas sirds.
Kaut kas liešs
Un abaidošs.
Kaut kas velami nevelams.
«Vai tu zini?» —
Jautāju sirdij:
«Kas tas ir?»
Bet laikam jau
Katram pienāk
Sis brīdis.
Kā tumeļa beigās
Ar izeju dzīvē
No bērnības...

Iveta L.

* Iveta Leja

* * *
Vai redzi sauli pie debesīm?
To nevar aizsniegt.
Tāpat kā nav aizsniedzams
Neaizsniedzamais.
Vai redzi šo ogli ?
Cik kvēla un kārdal!
Kad paņemsi rokās,
Zīd vēlme to turēt.
Vai nešķiet, ka gluži tāpat
Ir ar mīlu.
Kad tālu tā pavīd — tu velies,
Kad sirdī tā satek — tu mokiēs.

Iveta L.